ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΕΝΤΗΡ ΑΛΜΠΟΥΚΕΡΗ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Γέρος ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ τὴν ὑγρασία καὶ τὸ κρῦο. Μὰ καὶ ἡ κόρη του ἦταν ἐκνευρισμένη κι' αὐτὴ ἀπὸ τὴν κακοκαιρία ποὺ δὲν τὴν ἄφηνε ν'ἁπλώση τὰ ροῦχα της καὶ τὰ ἔβαζε μαζύ του. Ἀδιάκοπα τὸν ἐγκρίνιαζε. Τὸν μεταχειριζότανε χειρότερα ἀπὸ σκυλλί. Καί πραγματικὰ μόνον μὲ τὴν ἐγκαρτέρησι τοῦ σκυλλιοῦ θὰ μποροῦσε νὰ παραβληθῆ ἡ ὑπομονή μὲ τὴν ὁποίαν ἄκουγε ὁ γέρος τίς βρισιές της.

Κι' αὐτὸ γιατὶ φοβότανε πολὺ μήπως τὸν διώξη ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ὡστόσο ὁ γέρος διψοῦσε ἐκδίκηση, ἤθελε νὰ τιμωρήση τὴν κόρη του γιὰ τὰ μαρτύρια ποὺ τραβοῦσε ἀπ' αὐτὴν.

Ἀπὸ τότε ποὺ βεβαιώθηκε ὅτι δὲν θὰ γινόταν ποτὲ πειὰ καλά, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο διάφορα σχέδια ἐκδικήσεως περνοῦσαν στὸ μυαλό του καὶ τοῦ ἀπορροφοῦσαν τὴν σκέψι του καὶ τὴν ζωή.

Δὲν ζοῦσε πλέον παρὰ μοναχὰ γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ καί δὲν ζητοῦσε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ βρῆ μιὰ κατάλληλη εὐκαιρία νὰ πραγματοποιήση τὴν ἐκδίκησί του.

Καί ἡ εὐκαιρία αὐτὴ τοῦ παρουσιάσθηκε μιὰ μέρα.

Ἡ κόρη του τὴν ἡμέρα ἐκείνη, εἶχε βγῆ ἔξω ἀπὸ τὸ πρωΐ. Φεύγοντας, ἔγειρε λίγο τὴν πόρτα, ὅπως ἐσυνήθιζε.

Ὁ γέρος ποὺ ἔμεινε μόνος στὸ σπίτι, παράλυτος καὶ κατάκοιτος στὸ στρῶμα, πέθαινε ἀπὸ τὴν δίψα, μὰ δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἐκεῖ γιὰ νὰ τοῦ δώση νερό.

Ἐνύχτωσε καὶ ἡ κόρη του δὲν φάνηκε πουθενά. Πέρασε ὅλη ἡ νύχτα καὶ ἀκόμα νὰ φανῆ. Καὶ μόνο στὶς 9 τὸ πρωΐ μπῆκε μέσα, ἢ μᾶλλον ἐκυλίσθηκε στὸ πάτωμα, μαλλιοτραβηγμένες μὲ τὴν Ἰωάννα τὴ φιλενάδα τοῦ Βερνάρδου, ἡ ὁποία τὴν γρονθοκοποῦσε καὶ τῆς ἔλεγε :

— Νά μωρή, νὰ σὲ μάθω νὰ μοῦ πέρνης τὸν φίλο μου...

Καὶ ἔτραβοῦσαν ἡ μιὰ τῆς ἄλλης τὰ μαλλιὰ καὶ ἡ φωνές τους ἀναστάτωναν τὴ συνοικία.

Τοῦ κάκου προσεπάθησαν οἱ γείτονες νὰ τὶς χωρίσουν. Ἦταν ἀδύνατο. Τόσο δυνατὰ κρατοῦσε ἡ μιὰ τὴν ἄλλη Ἐσφύριξαν στὸ τέλος καὶ ἦρθε ἡ ἀστυνομία. Τὶς πῆραν καὶ τὶς δυὸ στὸ τμῆμα.

Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν γιὰ μιὰ στιγμή.

Ὁ γέρος ἀπὸ τὴν κατάπληξή του δὲν εἶχε βγάλη οὔτε λέξι στὸ διάστημα αὐτό.

Τὸν εἶχε πιάσει μιὰ λύσσα, μιὰ μανία... Τὰ μάτια του ἔβγαζαν φλόγες.

Ἡ κόρη του φιλενάδα τοῦ Βερνάρδου, ἑνὸς «χαμένου» νέου ποὺ τὸν εἶχε συμμαζεύσει στὸ σπίτι του καὶ αὐτὸς λοιπὸν εἶχε ξελογιάσει τὴν κόρη του ; Γι' αὐτὸ ἔλειπαν καὶ οἱ δυὸ ὅλη τὴ νύχτα ;

Κατὰ τὸ μεσημέρι ἦρθε στὸ σπίτι ὁ Βερνάρδος. Κύτταξε νὰ δικαιολογηθῆ στὸ γέρο γιὰ τὸ ξενύχτι του μὲ τὴν πρόφασι «πὼς εἶχεν ἔκτακτη ὑπηρεσία». Δὲν ἤξερε τὶς σκηνὲς ποὺ εἶχαν διαδραματισθεῖ τὸ πρωΐ.

Πλησίασε τὸν γέροντα καὶ τοῦ εἶπε τὴ τυπικὴ φράσι, ποὺ τοῦ ἔλεγε κάθε μέρα.

— Ἔ, γέρο, πῶς τὰ πᾶς ;

Ὁ γέρος δὲν τοῦ ἀπάντησε. Τοῦ ἔκανε ἕνα μόνον νεῦμα γιὰ νὰ πλησιάση ἀκόμα.

Ὁ νέος ἐπροχώρησε. Ὅταν ἔφτασε κοντὰ στὸν γέρο, ἐκεῖνος τοῦ εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνὴ ὅτι εἶχε κἄτι σπουδαῖο νὰ τοῦ ἀνακοινώση ἀλλὰ τὸν παρεκάλεσε προηγουμένως νὰ πάη νὰ τοῦ φέρη τὸ μεγάλο μαχαῖρι τῆς κουζίνας.

— Τί τὸ θέλεις ; Τὸν ἐρώτησε λίγο ξαφνιασμένος.

Ὁ γέρος χαμογέλασε αἰνιγματικά.

— Πήγαινε παιδί μου, τοῦ εἶπεν, θὰ σοῦ πῶ σὲ λίγο τὸ γιατί...

— Καλὰ πηγαίνω !

Σὲ ἕνα λεπτὸ ὁ Βερνάρδος ἐγύρισε κρατῶντας τὸ μαχαῖρι, τὸ ὁποῖο κ'ἔδωκε στὸν γέρο.

— Κλεῖσε τώρα τὴν πόρτα, νὰ μὴ μᾶς ἀκούσουν, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος.

Ὅταν ὁ Βερνάρδος ἔκλεισε τὴν πόρτα, ὁ γέρος ἐξακολούθησε :

— Πάρε τώρα αὐτὸ τὸ ρολόγι... Βάλ' το στὴ τσέπη σου...

Καὶ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέτη του ἕνα παλιὸ ὡρολόγι ἀπὸ νίκελ, καὶ τὸ ἔδωσε στὸν Βερνάρδο.

Ἐπειδὴ ἐκεῖνος δίσταζε νὰ τὸ πάρη, ὁ γέρος τοῦ εἶπε ἐπιτακτικά.

— Πάρτο, σοῦ λέω.

Ὁ Βερνάρδος τὸ ἐπῆρε μὲ τὴ σκέψη ὅτι ὁ γέρος τὰ εἶχε χαμένα. Βλέποντας ὅμως τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο βαστοῦσε τὸ μαχαῖρι, ἀπομακρύνθηκε λίγο φοβισμένος.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνην ὁ γέρος, ἔκανε μιὰ κίνησι ἀπότομη καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζη.

— Ἄχ ! Ἄχ ! Πεθαίνω !...

Ὁ Βερνάρδος δὲν εἶχεν ἀκούσει ἄλλοτε τὸν γέρο νὰ φωνάζη τόσο δυνατά. Φοβήθηκε ὅμως νὰ πλησιάση μήπως ὁ γέρος τὸν χτυπήσει μὲ τὸ μαχαῖρι του. Ἀπομακρύνθηκε δυὸ-τρία βήματα, χωρὶς νὰ εἰπῆ οὔτε μιὰ λέξι, περιμένοντας νὰ ἰδῆ τί θὰ συμβῆ, βέβαιος ὅτι εἶχε νὰ κάνη μ' ἕνα τρελλό.

Ἄξαφνα ὅμως ὁ γέρος ἐγκόυμπωσε τὸ πουκάμισό του καὶ μὲ μιὰ γρήγορη κίνηση βύθισε τὸ μαχαῖρι μέσα στὸ στῆθος του, ὡς τὴν λαβή. Οὔτε μιὰ σταλαγματιὰ αἵματος δὲν χύθηκε. Τὸ μαχαῖρι ἐμπόδιζε τὴ πληγὴ νὰ αἱμορροήση. Στὸ πρόσωπο τοῦ γέρου ζωγραφίστηκε ἕνας σπασμὸς ἀγωνίας καὶ τὰ χέρια του ἔπεσαν κάτω ἀκίνητα.

Ὁ Βερνάρδος ἔτρεξε φωνάζοντας στὴν πόρτα, ζητῶντας νὰ τρέξη ὁ κόσμος. Ἔπειτα πῆγε καὶ ἔβγαλε τὸ μαχαῖρι ἀπὸ τὴν πληγὴ τοῦ γέρου, μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως τὸν σώση.

Γυναῖκες καὶ ἄνδρες τότε ἔτρεξαν μέσα καὶ εἶδαν τὸν Βερνάρδο, νὰ κρατάη στὰ χέρια του, τὸ καταματωμένο μαχαῖρι ποὺ τὸ εἶχε βγάλει ἀπὸ τὸ στῆθος τοῦ γέρου.

Σὰν εἶδανε τὸν γέρο μαχαιρωμένον, ριχθῆκαν ὅλοι κατὰ τοῦ Βερνάρδου, σὰν δαιμονισμένοι, νομίζοντας πὼς αὐτὸς τὸν εἶχε σκοτώσει.

Τὸν χτυποῦσαν ἀλύπητα, ἔπειτα τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν ἐπῆγαν στὴν Ἀστυνομία.

Σὲ λίγους μῆνες ἔγινε ἡ δίκη του καὶ ὁ Βερνάρδος καταδικάσθηκε σὲ ἰσόβια δεσμά.

Κανεὶς δὲν πίστευε τὰ λόγια του καὶ στὶς διαμαρτυρίες του πὼς ἦταν ἀθῶος. Αἱ ἀποδεῖξεις ἦσαν ζωντανές, πραγματικές, χειροπιαστές. Μήπως δὲν τὸν εἶχανε πιάσει «ἐπ' αὐτοφώρῳ». Μήπως δὲν βρῆκαν τὸ νικελένιο ρολόϊ τοῦ γέρου στὴ τσέτη του, πρᾶγμα ποὺ ἀποδείκνυε πὼς ἡ κλοπὴ ἦταν τὸ ἐλατήριον τοῦ φόνου ;

Ἡ ἐκδίκησις τοῦ γέρου, γιὰ τοῦ κοριτσιοῦ του τὴν ἀτίμωσι, εἶχε πραγματοποιηθῆ καλά.

Ὁ γέρος εἶχε νικήσει !

Ὁ νεκρὸς εἶχε ἐκδικηθεῖ...

ΜΕΝΤΗΡ ΑΛΜΠΟΥΚΕΡΗ

δηλητηρίασε τὴν ψυχὴ καὶ τὸν ἐγκατέλειψε σὲ μιὰ κυριολεκτικὰ παθολογικὴ ἀπελπισία ἢ μοιραία ἐκείνη γυναῖκα.

Ὁ καλλιτέχνης τὴν ἔκλαψε στὴν ἀρχή, τὴν ἐμίσησε ἔπειτα. Καὶ ὅταν ὕστερ' ἀπὸ μερικὰ χρόνια, δυστυχισμένη καὶ μετανοιωμένη, ἡ Νάνα ἦρθε νὰ χτυπήση τὴν πόρτα τοῦ Φόϊερμπαχ ἐκεῖνος τὴν ἐκύτταξε σὰ μιὰ ξένη, παντάξενη γυναίκα, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ἔβλεπε στὴ ζωή του.

Γιατὶ εἶχε ζητήση τὴ λήθη στὸ μεταξὺ αὐτό, σὲ μιὰν ἄλλη γυναίκα, στὴ Λουκία Μπρουνάτσι, αὐτὴν ποὺ μὲ τὸ σκυθρωπὸ πρόσωπό της καὶ τὸ φλογερά της μάτια τοῦ ἐχάρισε τὶς ὡραιότερες Μήδειές του, τὴ «Μήδεια μὲ τὸ ξίφος», τὴ «Μήδεια στὴν ἀμμουδιά». Μὰ καὶ ἡ νέα αὐτὴ ἀγάπη του τοῦ ἔκανε κακὸ—τὸ τελευταῖο πειὰ αὐτὴν τὴ φορά. Τὸν ἐγκατέλειψε κι' αὐτή, τὸν ἄφησε ἔρημο κι' ἀπελπισμένο...

***

Εὐτυχέστατος στὸν ἔρωτα ὑπῆρξε ὁ Ραφαήλ. Ἡ Φορναρίνα του, ποὺ πέθανε κιτόπιν στὰ χέρια του, στὸν ἀνθὸ τῆς ἡλικίας της, τὸν ἐλάτρευσε κυριολεκτικῶς...

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία τῶν μοντέλων τῶν μεγάλων ζωγράφων, ποὺ τὰ βλέπουμε καὶ τὰ θαυμάζουμε σήμερα στοὺς πίνακάς των, χωρὶς νὰ ὑποπτευόμαστε τὴν καλοσύνη ἢ τὴν κακία τους, τὴν ἀγαθότητά τους ἢ τὸ διεστραμμένο χαρακτῆρα τους.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

Στὴν Εἰσαγγελία τῆς Ἑλβετικῆς πόλεως Βασιλείας συνέβαινε ἀπὸ μηνῶν ἕνα παράξενο καὶ ἀνεξήγητο φαινόμενο. Κάθε λίγο καὶ λιγάκι ἐξηφανίζοντο ἀπ' τὰ γραφεῖα τῆς Εἰσαγγελίας διόφορες δικογραφίες κατὰ τρόπο μυστηριώδη, χωρὶς κανεὶς νὰ μπορῆ ν' ἀνακαλύψη οὔτε πῶς ἐξηφανίζοντο, οὔτε ποιὸς τὶς ἔπαιρνε.

Τέλος,πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μερικὰ παιδιά, καθὼς ἔπαιζαν στὶς ὄχθες τοῦ Ρήνου, βρῆκαν μέσ' στὸ ποτάμι ἕνα μικρὸ δεματάκι μὲ διάφορα ἔγγραφα καὶ τὸ πῆγαν στοὺς γονεῖς τους, οἱ ὁποῖοι πάλι τὸ παρέδωσαν στὴν Ἀστυνομία. Ἐκεῖ ἐξηκριβώθη ὅτι τὸ δέμα περιεῖχε μερικὲς δικογραφίες ἀπ' ἐκεῖνες ποὺ εἶχαν ἐξαφανισθῆ ἀπ' τὴν Εἰσαγγελία.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη πολυάριθμοι ἀστυφύλακες μεταμφιεσμένοι σὲ βαρκάρηδες καὶ ψαράδες ἄρχισαν νὰ ἐπιβλέπουν ἄγρυπνα τὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ καὶ δὲν ἄργησαν νὰ ψαρεύουν κι' αὐτοὶ κι' ἄλλες δικογραφίες, ἕως ὅτου ἐπὶ τέλους ἐψάρεψαν καὶ τὸν γραμματέα τῆς Εἰσαγγελίας, τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ πετοῦσε μερικὲς μέσ' στὸ ποτάμι. Φυσικὰ ἐφυλακίσθηκε ἀμέσως.

Ὅταν τὸν ἐρώτησαν γιατὶ ἐξηφάνιζε τὶς δικογραφίες, ἀπήντησε :

— Ἐπειδὴ εἶχαν μαζευθῆ παραπολλὲς ὑποθέσεις καὶ δὲν ἐπρόφθανα νὰ τὶς ἐνεργῶ, βρῆκα αὐτὸν τὸν τρόπο γιὰ νὰ διευκολύνω τὴν δικαιοσύνη !...